

A NYAXIA KORONÁI-SOROZAT

CARISSA BROADBENT

HAT
MEGPERZSELT
RÓZSA

SIX
SCORCHED
ROSES

Dream
válogatás

HAT RÓZSA. HAT FIOLA VÉR.
HAT LÁTOGATÁS EGY VÁMPÍRNÁL,
AKI MEGMENTI – VAGY KÁRHOZATBA
TASZÍTJA.

Lilith születése óta haldoklik. De míg a saját közelgő halálával már régen megbékélt, addig a szerettei halála teljesen más lapra tartozik. Miközben városa lassan elsorvad egy rejtélyes, isteni átok következtében terjedő betegség szorításában, Lilith a saját kezébe veszi a dolgok irányítását. Kétségbeesetten keresi a gyógymódot, és alkut köt az egyetlen lénnel, akit az istenek még a városánál is jobban gyűlölnek: egy vámpírral, Vale-lel. Hat rózsát kínál neki hat fiola vámpírvérért cserébe – mert szerinte a férfi véreben rejlik városa megmentésének egyetlen esélye.

De amikor az egyszerű cseréből fokozatosan valami több lesz, és a kettejük közötti szenvedély fellángol, Lilithnek ijesztő felismeréssel kell szembenéznie. Ráadásul egy olyan helyen, amely ki van szolgáltatva egy isten dühének, beleszeretni egy vámpírba halálos ítélet.

CARISSA BROADBENT

nagyjából kilencéves kora óta zaklatta kíméletlenül komor történetekkel a tanárait és a szüleit. Azóta a meséi (kissé) kevésbé nyomasztóak és (remélhetőleg sokkal?) olvashatóbbak lettek. Most már fantasyregényeket ír, vagány nőkkel és nagy adagnyi romantikával fűszerezve. Férjével, fiával és örökké szkeptikus macskájukkal él Rhode Islanden.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.carissabroadbentbooks.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„Hiába rövidebb ez a kiegészítő könyv, úgy olvastam, mint egy teljes regényt, és minden egyes percét imádtam. Carissa Broadbent itt mutatta meg igazán az írói stílusát, valóban tudja, hogyan kell lekötni a közönséget. Őszintén szólva még mindig nem tudom felfogni, hogy ez a történet hogyan keltett bennem ennyi érzést.” **Goodreads**

„Ez egy kísérteties, akciódús fantasy, amelynek fókuszában egy halálra ítélt, perzselő románc áll, tele intrikával és szívfájdalommal.” **Library Journal**

„A sötét romantika rajongói garantáltan nem fogják kihagyni ezt a könyvet.” **Publishers Weekly**

„Veszély, intrika, szenvedély és pokoli sok vér pereg Carissa Broadbent lebilincselő fantasyrománacának lapjain.” **Bookpage**

„A történet édes és átkozottul gyors volt, az elejétől kezdve megmelengette a szívemet. És Broadbent szokás szerint gyönyörűen fest képeket a szavakkal, teljesen elmerülsz az olvasásban. Nagyon élveztem, tényleg fantasztikus kiegészítője a sorozatnak.” **Amazon**

„Letehetetlen!” **FIRST for Women**

CARISSA BROADBENT

A NYAXIA KORONÁI-
SOROZAT

HAT
MEGPERZSELT
RÓZSA
SIX
SCORCHED
ROSES

— részlet —

Dream
válogatás

ELSŐ FEJEZET

Először akkor találkoztam a halállal, mikor még éppen az elsőket szippantottam a levegőből – vagyis inkább, mikor először nem kaptam levegőt. Túl kicsinek, túl betegesnek, túl csendesnek születtem. Apám később mindig azt mondogatta, hogy még soha nem hallott akkora csendet, mint a születésemkor – és hozzátette, hogy amikor végre felsírtam, nem is lehetett volna hálásabb a hatalmas ricsajért.

A halál azonban soha nem távozott el mellőlem. Ez hamarabb vált nyilvánvalóvá, mint mielőtt még bárki hajlandó lett volna tudomást venni róla.

Az igazság pillanata akkor jött el, amikor másodszor néztem szembe a halállal, nyolc évvel később, a húgom születésekor. Ő tőlem eltérően világrajövetele pillanatától kezdve üvöltött. Anyám pedig örökre elcsendesedett.

Apámnak igaza volt. Nem létezik semmi, ami rosszabb lenne, mint az ilyen csend.

És éppen azzal a rettenetes csendességgel sikerült felkeltenem a gyógyító figyelmét, mivel köhögésemet és könnyeimet a kézfejemet a számra szorítva próbáltam elfojtani. Később, anyám temetése után, a gyógyító félrevont.

– Mióta ilyen a légzésed? – kérdezte.

Láthatjátok, a halál mindig a nyomomban járt.

Hamar rájöttem, hogy nem lesz hosszú életem. Kezdetben megpróbálták elrejtteni előlem ezt az igazságot. De világ életemben jobb szerettem tisztában lenni a tényekkel. Nem vagyok túl jó emberismerő, a tudományokban viszont szereztem némi jártasságot. A halált már akkor ismertem, mikor még megnevezni se tudtam.

Amikor azonban harmadszorra találkoztam vele, nem értem jött el.

Hanem Adcova városáért: úgy ereszkedett le lassanként az életünkre, mint valami bársonytakaró, mégpedig egyenesen az egyik isten akaratából.

A bőség istene igazán különleges. A bőség ugyanis sokféle arcát mutathatja. A teljesség istene a romlás istene is. Nem létezik élet halál nélkül és lakoma éhség nélkül.

Mint minden más isten, Vitarus is szeszélyes és érzelmezérelt lény. Az, hogy bővelkedünk-e a javakban vagy hiányt szenvedünk, pusztán attól függ, milyen úri kedve van épp. Életek – egész városok élete – jön létre vagy szűnik meg egyetlen könnyelmű kézlegyintése következtében.

Vitarus sokáig részesítette kegyeiben Adcovát. Virágzó város voltunk, termékeny földekkel körülvéve. A Fehér Pantheon minden istenének megadtuk a kellő tiszteletet, de Vitarus volt a földművesek istene, tehát őt kedveltük leginkább. És hosszú időn át jól is bánt velünk.

Ez kezdetben csak lassan változott meg. Először csupán egy vetésünk ment tönkre, aztán még egy. Hetekig, hónapokig semmi más nem történt. Majd egyik napról a másikra minden rosszra fordult.

Ha az istenek megjelennek, azt érezni lehet a levegőben. Aznap én is megéreztem. Kinyitottam a szemem, felnéztem a mennyezetre, és megesküdtem volna, hogy temetői meneteket kísérő fáklyák szagát érzem.

Kiléptem a házból. Hideg volt, a leheletem kis, fehér párafelhőkben látszott. Tizenöt éves voltam, de fiatalabbnak néztem ki. Egész testem remegett. Nagyon sovány voltam,

bármennyit is ettem. Tudjátok, a halál lopott el tőlem minden falatot, és az utóbbi időben különösen éhes volt.

Máig nem tudom, miért léptem ki akkor a házból. Először nem értettem, mit látok. Azt hittem, apám a mezőn dolgozik, az ő alakja görnyedezett és hajolgatott a porban. De ahelyett, hogy zöld növényzetet láttam voltam körülöttem, csak valami hervadt, barna színt érzékeltem, mégpedig a fagy nedves, halálos csillogásával bevonva.

Soha nem jeleskedtem abban, hogy meglássam az emberekben, amit nem mondanak ki. De gyerekként még így is tisztában voltam vele, hogy apám megtört. Teli marokkal tépte az elszáradt vetést, és úgy görnyedt fölébe, mintha minden reményét elveszítette volna.

– Apám? – kiáltottam oda neki.

A vállá fölött rám nézett. Összehúztam a vállamon a kendőt, és megborzongtam, noha verejtékcseppek jelentek meg a homlokomon. Nem tudtam abbahagyni a remegést.

Ugyanúgy nézett rám, mint azokra az elszáradt gabona-szárakra. Mintha valami rémálomban szereplő holttest lennék, mindabba temetve, amit nem volt képes megmenteni.

– Menj vissza! – szólt rám.

Majdnem megtagadtam az engedelmességet.

Évekig azt kívántam, bárcsak valóban úgy tettem volna.

De honnan sejtettem volna, hogy apám éppen arra készül, hogy megátkozzon egy istent, aki majd cserébe mindannyiunkat megátkozz?

Aztán kitört a járvány. Apám halt meg először. A többiek lassanként követték. Évek teltek el, és Adcova ugyanúgy sorvadt, mint a vetés azon a reggelen, amelyen apám mindannyiunk sorsát megpecsételte.

Különös végignézni, hogyan sorvad körülöttem a világ. Mindig olyan sok erőt fektettem abba, hogy tudjak dolgokat. Még olyan dolgokat is, amelyeket nem lehet tudni: az istenek hatalmának erejét, az igazságtalan és kegyetlen sorscsapások mibenlétének titkát – ha definiálni tudom

mindezt, felfedezhetem a mintázatot, amit darabjaira tudok szedni.

Mindent megtanultam a betegségről. Megtanultam, hogyan rabolja el az oxigént a tüdőből és a vért az erekből, hogy szárítja a bőrt finom porrá váló hártyává mindaddig, míg már nem marad egyéb, mint a rothadó izomrost. Mégis mindig volt még valami – valami, amit képtelen voltam igazán megérteni. Nem voltam képes rájönni.

Olyan sok minden élt ebben a részben – az általam tudott és nem tudott dolgok közötti hiátusban. Olyan sok minden halt meg ott. Nem számított, mennyi gyógyírt kotyvasztottam, mennyi gyógyszert próbáltam ki.

A hiátusnak fogai voltak, mint a tengerentúli vámpíroknak. Elég éles fogai ahhoz, hogy élve faljon fel bennünket.

Eltelt öt év. Aztán tíz, majd tizenöt. Még több ember betegedett meg.

Végül mindannyiunkat fel fog emészteni ez a kór.

MÁSODIK FEJEZET

Mindig is rendet tartottam a műhelyemben, de gondoskodtam arról, hogy aznap este különösen takaros legyen. A naplemente csökkenő fénye alatt, amely véres rózsaszínre festette az asztalomat, gondosan rendeztem a jegyzeteimet és a szerszámaimat. Minden a helyén volt, amikor végeztem. Még egy idegen is leülhetett volna az asztalomhoz, és folytathatta volna a munkámat. Gondoltam, ez praktikus, arra az esetre, ha nem térnék vissza.

Én nem voltam nélkülözhetetlen, a munka viszont igen.

Kritikus szemmel felmértem a művet, majd kimentem az üvegházba. Nem volt túl szép hely – nem színes virágokkal volt tele, hanem tüskés levelekkel és üvegedényekbe zárt indákkal. Nem sok minden akart fejlődni manapság. Csak egy kis szépség csillogott hátul, a mezőkhöz vezető ajtó mögött. Egyszer, amikor nagyon fiatal voltam, ezek a mezők tele voltak terményekkel. Most már csak egyetlen földfolt virágzott – egy rózsabokor, amelyen fekete virágok ültek smaragdzöld leveleken: minden egyes szírom vörös színben pompázott.

Óvatosan levágtam egy virágot, különös gonddal betettem a táskámba, majd kimentem az udvarra.

Mina a napon ült. Meleg volt, mégis takarót tartott az ölében. Felém fordult, és a fakuló fénybe hunyorított: a tás-kámat nézte.

– Hová mész?

– Kaptam néhány megbízást – mondtam.

A homlokát ráncolta. Átlátott a hazugságon.

Egy pillanatra megálltam mellette – figyeltem, milyen sötét a körömágya, milyen nehezen veszi a levegőt. Leginkább azt a finom, hússzínű porréteget figyeltem, amely a székre és a takarójára telepedett. Ahogy a halál egyre közelebb kúszott, a bőre fokozatosan hagyta el.

Rátettem a kezem a húgom vállára, és egy pillanatra elgondolkodtam azon, hogy el kellene mondanom neki, mennyire szeretem.

De természetesen nem szóltam semmit.

Ha megtenném, tudná, hová megyek, és megpróbálna megállítani. Különben is, mire jó egyetlen szó ahhoz képest, amit tenni készültem? Képes vagyok a szeretetemet az orvostudomány, a matematika és a természettudományok eszközeivel is kimutatni. Öleléssel azonban nem – egyébként is, mi haszna lenne?

Ha megölelném, talán el sem tudnám engedni.

– Lilith... – kezdte.

– Hamarosan visszajövök – mondtam.

MIRE AZ AJTÓHOZ ÉRTEM, ziháltam és izzadtam. Megálltam a küszöbön, szántam rá egy percet, hogy összeszedjem magam. Nem akartam, hogy ha bárki is üdvözöl, olyannak lásson, mint egy rühes kutyát. Átnéztem a vállam fölött, lefelé a tucatnyi márványlépcsőre, amit az imént megmásztam, és az azon túl húzódó erdőre. A városom innen nem volt látható. Hosszú, hosszú gyaloglás állt mögöttem.

Legközelebb lóháton jövök.

Felnéztem a házra. Az építészeti elemek furcsa eklektikája volt – lebegő támpillérek, boltíves ablakok és márványoszlopok: mindez egy olyan palota részeit képezte, amelynek nevetségesen kellett volna kinéznie, ehelyett azonban makacs és félelmetes közönnyel tornyosult fölém.

Mélyen beszívtam a levegőt, majd kiengedtem. Aztán kopogtam és vártam.

És vártam. Semmi.

Néhány perc múlva ismét kopogtam, hangosabban.

Vártam. Semmi.

Harmadszor is kopogtam, majd negyedszer. Aztán végül azt gondoltam magamban: – *Nos, ez a leghülyébb dolog, amit valaha tettem* – és megpróbáltam kinyitni az ajtót.

Az ajtó, szerencsémre – vagy szerencsétlenségemre – nyitva állt. A zsanérok úgy visítottak, mintha ez az ajtó már időtlen idők óta használaton kívül állna. Erővel kellett tolnom a mahagóni deszkát, hogy egyáltalán megmozduljon. Belül csend volt. Mindent por fedett. A ház belseje ugyanolyan furcsán következetlen stílusú volt, mint a külseje, bár kellett néhány perc, amíg a szemem eléggé alkalmazkodott ahhoz, hogy ezt észrevegyem. Odabent sötét honolt, az egyetlen fényforrást a hátam mögül beszűrődő holdfény adta. Az ezüstös fény sugarak számtalan tárgy – szobrok, festmények, műtárgyak és még annyi minden más, amit nem is tudtam felfogni – sziluettjét rajzolta ki. Istenek, elbűvölő volt!

– Halló? – kiáltottam.

De egy pissenés sem hallatszott. Semmi mozgás, kivéve a molyrágta hálófűggyönyök halk zizegését.

Talán már meghalt. Néhány évtizede senki sem látta. Csalódott lennék, ha csak azért jöttem volna el idáig, hogy felfedezzek egy rothadó hullát. Vajon *az őfajtája* is elrohad? Vagy ők csak...

– Úgy tűnik – dörmögte egy mély hang –, kisegér hatolt az otthonomba.

HARMADIK FEJEZET

Itt nincs mitől félnem – biztattam magam, de attól még felállt a szőr a hátamon.
Megfordultam.

És bár számítottam rá, arra a látványra, ahogy a férfi a lépcsőn állt árnyékba burkolózva, mégis összerementem – ahogy az ember összeremzen, amikor egy kígyó surran el a lába mellett a bozótban.

Eltartott egy pillanatig, amíg a szemem alkalmazkodott a lépcsőház mélyebb sötétségéhez. A férfi a lépcső tetején állt, egy sólyom lusta kíváncsiságával bámult rám. Hosszú, sötétbarna, enyhén hullámos haja volt, és szép szakálla. Sima, fehér inget és fekete nadrágot viselt, amely jelentéktelennek és kissé elavultnak tűnt. Magas volt, de nem ijesztően hatalmas. Nem láttam rajta sem szarvakat, sem szárnyakat, bármennyire is hunyorogtam a sötétben.

Kicsit csalódott voltam, amiért olyan... *bétköznapinak* nézett ki.

A mozgása mégis elárulta, hogy nem ember – vagyis inkább az, hogy nem mozdult. Mozdulatlan volt, ahogy a kő mozdulatlan, izmai nem rezzentek, válla nem emelkedett

vagy süllyedt, tekintete rezzenéstelenül meredt rám, nem ingott meg, ahogy magába szívott engem. Nem veszed észre, hogy mennyire észrevehetőek ezek a dolgok egy emberben, de abban a pillanatban, hogy nincsenek ott, hirtelen minden ösztönöd azt üvölti, hogy *valami nagyon nem stimmel!*

Elindult a lépcsőn lefelé, a holdfény megvilágította világos borostyánszínű szemét és lassú mosolyát – ez a mosoly láthatóvá tette két éles szemfogát. A hidegrázásom rövid életű volt, elmosta a kíváncsiság hulláma.

Szemfogak. Valódi szemfogak, amilyenekről a történetek szóltak. Kíváncsi voltam, hogy működnek. Véralvadástgátló anyag van a nyálában vagy...

– Elmondanád, mit keresel a házamban?

Akcentussal beszélt, élesen ejtette ki a dé-*ket*, és dallamos csilingeléssel emelte fel a hangját az á-*knál*.

Érdekes. Még sosem hallottam, hogy beszélnek az obitraesiek. Másfelől viszont az emberek többsége a mi környékünkön soha nem találkozott senkivel Obitraesből, mert a vámpírok nem gyakran hagyták el a szülőföldjüket, és ha mégis, akkor általában jobb volt elkerülni őket.

– Téged kereslek – mondtam.

– Ezért hívatlanul behatolsz az otthonomba?

– Könnyebb lett volna, ha ajtót nyitsz.

Megállt a lépcső alján. Ismét a vámpírcsend: egyetlen mozdulata egy lassú pislogás volt.

– Tudatában vagy annak, hol jársz? – kérdezte. Hülye kérdés volt.

Talán hozzászókkott, hogy meghunyászkodnak előtte. Nem húztam össze magam. Miért is kellene? Már háromszor találkoztam a halállal. A negyedik egyelőre némi csalódást okozott.

– Ajándékot hoztam neked – jelentettem ki.

A szemöldöke kissé leereszkedett.

– Ajándékot? – ismételte meg a szót.

– Ajándékot.

Megcsóválta a fejét, majd lassan kaján vigyorra görbült a szája.

– Te vagy az ajándék?

Újra végigfutott a hideg a hátamon, és ezúttal egy kicsit megmozdultam, hogy enyhítsek rajta – reméltem, hogy nem látja.

– Nem – mondtam.

– Ezúttal nem – javított ki, és fogalmam sem volt róla, hogyan reagáljak erre.

– Az ajándék nagyon különleges. Egyedi. Nyilvánvalóan olyasvalaki vagy, aki értékeli az egyedi dolgokat. – A falakra és az azokat szegélyező, számos műtárgyra mutattam. – Cserébe kérnék egy szívességet.

– Akkor ez nem ajándék – hangsúlyozta. – Ez fizetség, és én nem bocsátok áruba semmilyen szolgáltatást.

– Játék a szavakkal – feleltem. – Hallgasd meg az ajánlatomat! Csak ennyit kérek.

Csendben ráncolta a homlokát. Kíváncsi voltam, hogy valaki, aki jobban tud olvasni az arcokról, mint én, meg tudta-e volna mondani, mire gondol, de nekem aztán fogalmam sem volt.

Túl hosszú idő telt el, így aztán zavartan megköszörültem a torkomat.

– Van olyan hely, ahol leülhetünk? – kérdeztem.

– Le akarsz ülni?

– Igen, leülhetnénk. Biztos bőven akad itt szék. Biztosan nem teszel mást, csak ülsz, mert éjjel-nappal egyedül vagy ebben a kastélyban.

– Úgy nézek ki, mintha folyton csak ülnék?

Még egy lépést tett felém, én pedig alaposan végigmértem, hiába nem állt szándékomban.

Nem, határozottan úgy nézett ki, mint aki kifejezetten sokat mozog. Valószínűleg néha nehéz dolgokat is emel.

Bosszúsan felsóhajtottam.

– Rendben. Beszélhetünk itt az ajtóban is, ha akarod.

Úgy tűnt, egy kicsit fontolgatja, aztán döntött.

– Gyere!